

Arrest

nr. 213 544 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES lococo advocaat S. MICHOLT en van advocaat B. HEIRMAN, die lococo advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, dient op 5 oktober 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2018, met kennisgeving op 28 februari 2018, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2017 werd ingediend door :

A.S., S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Irak
geboren te Bagdad op (...).1972
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheden de niet-terugleidingsclausule in, zijn gegronde vrees voor vervolging en artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde in zijn beslissing d.d. 20.06.2017 dat betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak waarbij zij duidelijk stellen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie maar dat zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk besloten dat betrokkene uitgesloten diende te worden van deze internationale bescherming. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en de genomen verwijderingsmaatregel houdt enkel een verwijdering in van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied. In de laatste beslissing van het CGVS d.d. 20.06.2017 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.09.2004 voor de eerste maal asiel vroeg. Op 17.08.2007 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: “uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het is namelijk zo dat er ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17.07.1998. Zowel het CGVS als de RVV kwamen tot de conclusie dat betrokkene diende uitgesloten te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F(a) van de Conventie van Genève. De RVV oordeelde in haar beslissing d.d. 17.08.2007 dat uit alles bleek dat betrokkene met kennis van zaken een substantiële bijdrage had geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Ook de tweede asielaanvraag van betrokkene, ingediend op 19.08.2008 werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De derde asielaanvraag van betrokkene werd eveneens afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus hoewel betrokkene in het kader van deze derde asielaanvraag een volledig ander verhaal naar voren bracht en aanhaalde dat al zijn vorige verklaringen verzonnen waren. Echter, het CGVS oordeelde in zijn beslissing d.d. 23.02.2012 dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan het asielrelaas dat betrokkene voorhield bij zijn derde aanvraag. Het CGVS vestigde de aandacht op het feit dat bij de eerste twee asielaanvragen over de hele lijn coherente, geloofwaardige en overtuigende verklaringen werden afgelegd met betrekking tot zijn profiel als lid van de Baathpartij, de JAK (Jihaz al-Amn al-Khas, speciale veiligheidsorganisatie) en de HJK (al-Haris al-Jamhuri al-Khas, speciale Republikeinse Garde). De RVV merkte in haar beslissing d.d. 04.07.2012 op dat betrokkene zich doelbewust een ander profiel aanmat teneinde op deze manier een verblijfsvergunning te bekomen. De vierde asielaanvraag van betrokkene werd op 06.01.2015 afgesloten met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadat het CGVS op 30.01.2014 een beslissing tot niet in overwegingname nam. Betrokkenes vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende asielaanvraag werden niet in overweging genomen door het CGVS, respectievelijk op

10.02.2015, 03.03.2015, 05.05.2015, 07.07.2015, 10.03.2016 en 21.06.2017. We stellen dus vast dat uit de tien asielaanvragen van betrokkene blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft maar dat hij uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene bewust heeft deelgenomen of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 17.08.2007 blijkt namelijk dat: "De JAK was het zenuwcentrum van het veiligheidsnetwerk van het Saddam-regime en bestond uit de meest loyale elementen van de Baath-veiligheidsdiensten. Het takenpakket van de JAK was zeer uitgebreid en hield ondermeer het onderdrukken van alle binnenlandse oppositie tegen het regime in. (...) Dit hield in dat u als lid van het JAK controle moest uitoefenen over de ongeveer zevenhonderd leden van deze afdeling: ondervragen en bestraffen van deserteurs, schrijven van rapporten over de leden, straffen van leden die hun plicht niet deden, ... (...) Het is in dit verband van belang er op te wijzen dat uit uw verklaringen blijkt dat u uit vrije wil en vanuit opportunistische overwegingen besloot zich aan te sluiten bij de JAK. (...) U was in dienst van deze organisatie sinds 1991 tot aan de val van het regime twaalf jaar later. Uit geen van uw verklaringen kan afgeleid worden dat u gepoogd heeft geweld te voorkomen. Uit uw motivatie en verklaringen blijkt bovendien dat u zich bewust was van en bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en werkwijze van de JAK." We stellen dus vast dat uit de (herhaalde) beslissingen van het CGVS blijkt dat betrokkene in de periode van 1991 tot 2003 bewust en uit vrije wil deelgenomen heeft aan of medeverantwoordelijk was voor misdrijven tegen de menselijkheid in het kader van zijn functie binnen de JAK, als zenuwcentrum van de veiligheidsdienst van het regime van Saddam Hoessein. Betrokkene heeft met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en dit vanuit opportunistische overwegingen. Deze functie is er de rechtstreekse oorzaak van dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten en eveneens waarom hij er niet naar teruggeleid kan worden. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Bovendien probeerde betrokkene zich aan zijn verantwoordelijkheid te onttrekken door zich in zijn derde asielaanvraag een ander profiel aan te meten teneinde de uitsluitingsclausule te omzeilen en zodoende een verblijfsmachtiging te bekomen.

Verzoeker haalt aan dat hij volhardt in het feit dat de uitsluitingsclausule onterecht op hem werd toegepast. Hij legt informatie voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet het profiel heeft om tot 'Al Amn Al Khas' te behoren. Ter staving hiervan legt hij een document voor van UNHCR d.d. 04.09.2003 'guidelines on international protection', een document van de (Nederlandse) afdeling Migratie en asielzaken "Iraakse inlichtingen-en veiligheidsdiensten van december 2003 en een document getiteld 'Accord Anfragebeantwortung' d.d. 20.02.2014. Echter, we stellen vast het louter voorleggen van algemene documenten inzake de Iraakse veiligheidsdiensten op geen enkele wijze kan opwegen tegen de coherente, geloofwaardige en overtuigende verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn eerste twee asielprocedures. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor maar beperkt zich tot het voorleggen van algemene rapporten. Bovendien merken we op dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis geen extra beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de asielinstanties uitmaakt.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat dat de wetgeving aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus geen toepassing zou vinden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dat beide procedures los van elkaar zouden staan. Bovendien merken we op dat betrokkene tot driemaal toe in beroep ging tegen de uitsluitingsbeslissing van het CGVS maar dat dit beroep telkens verworpen werd door de RVV. We stellen dus vast er hem geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot zijn asielaanvragen en dat de beoordeling ervan dan ook vaststaat. Verder dienen we op te merken dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning een gunstmaatregel is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Elk dossier wordt naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met alle elementen die zich in het dossier bevinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd heeft aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van

het regime van Saddam Hoessein. Deze vaststelling op zich is voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, die een gunstmaatregel is. Het feit dat beide procedures gescheiden zijn, klopt maar bij de behandeling van een eventuele verblijfsmachtiging worden alle elementen uit het dossier in rekening gebracht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt: omwille van zijn gerechtvaardigde vrees op vervolging kan hij niet terugkeren naar zijn land van herkomst maar omdat hij werd uitgesloten van een beschermingsstatuut kan hij geen verblijfsrecht bekomen. Betrokkene verwijst in dit kader naar artikel 3 EVRM. Echter, we stellen vast dat betrokkene zelf tenvolle de verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Uit de herhaalde beslissingen van het CGVS en de RVV blijkt namelijk dat hij bewust en uit vrije wil zich gedurende meer dan tien jaar schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid of minstens medeplichtig is hieraan. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Dit feit was de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. De vaststelling dat deze feiten in Irak plaatsvonden onder het regime van Saddam Hoessein doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die er doelbewust en met zijn volle verstand voor koos om deel uit te maken van het zenuwcentrum van Saddam's veiligheidsdiensten (JAK), zich hiervoor meer dan tien jaar inzette en blijkens zijn verklaringen nooit een poging ondernam om geweld te voorkomen, zich tenvolle bewust was van de activiteiten en werkwijze van het JAK en zich er bovendien mee kon vereenzelvigen (zie beslissing CGVS d.d. 17.08.2007). De privé-belangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan volledig ondergeschikt. Het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt, is tenvolle de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. De toekenning van een verblijfsmachtiging is, zoals hierboven reeds aangehaald, een gunstmaatregel die aan betrokkene niet kan worden toegestaan. We merken nogmaals op dat genomen verwijderingsmaatregel enkel een verwijdering inhoudt van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied en niet inhoudt dat hij wordt teruggeleid naar Irak.

Verzoeker beroept zich verder op zijn feitelijke gezinssituatie, met name op het feit dat hij in België in het huwelijk trad met mevrouw M.S. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit en dat zij samen een dochter, A.S.N. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit hebben. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat zijn dochter hier naar school gaat, vormt evenmin grond voor een verblijfsmachtiging. We stellen allereerst vast dat zijn dochter niet over enig recht op verblijf beschikt evenmin als haar moeder. Het feit dat zijn dochter hier vorig jaar haar leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene zelf bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden. Betrokkene liet het schoolbezoek van zijn kind bewust in deze situatie plaatsvinden. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat zijn dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn dochter hier effectief tot op heden naar school gaat.

Als grond voor een verblijfsmachtiging beroept betrokkene zich op zijn langdurig onderbroken verblijf van dertien jaar op ons grondgebied en op zijn integratie. Hoewel betrokkene aantoonde dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name het feit dat hij sinds 04.09.2004 in België verblijft, dat hij al sinds 03.03.2009 aan de slag zou zijn bij hetzelfde bedrijf, dat zijn collega's getuigen dat hij een goede werkwillige collega's zou zijn, dat hij de kostwinner in het gezin zou zijn, dat hij op uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben met succes, dat hij van goede wil zou zijn om in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij correct zijn belastingen zou betalen, dat hij alle facturen en bijdrages correct zou betalen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanslagbiljet personenbelasting voor de aanslagjaren 2017, 2016, 2013 en 2012, zijn getuigschrift van individuele beroepsopleiding in een onderneming d.d. 08.05.2007, attest van beëindiging van een beroepsopleiding d.d. 09.06.2006, een getuigschrift van deelname aan de opleiding 'terreintrekker en heftruck', een attest van de opleiding 'containerhersteller 2006', een getuigschrift van beroepsopleiding 'nederlandse begrippen in de sector metaal voor anderstaligen', een getuigschrift van de beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen', zijn bankkaart, zijn sodexo-kaart, zijn Belgisch rijbewijs, zijn SIS-kaart, zijn A(ntwerpen)-kaart, zijn Medi-Care-kaart, zijn loonfiche 281.10 voor het jaar 2016, zijn individuele rekening en pensioenfiches – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 1 F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie).

Het middel luidt als volgt:

"Samenvatting middel:

De uitsluitingsclausule dient restrictief geïnterpreteerd te worden. Er werd door de verwerende partij een onvoldoende afweging gemaakt van alle inzake zijnde factoren. De verzoekende partij bevindt zich in een juridisch limbo, waardoor hij nergens ter wereld een verblijfsrecht geniet. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de verzoekende partij onmenselijk wordt behandeld, waardoor artikel 3 E.V.R.M. wordt geschonden.

VERBLIJFSRECHT – UITSLUITINGSCLAUSULE

De verwerende partij heeft de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij ongegrond verklaard omdat hij door het CGVS werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Echter wenst de verzoekende partij te volharden in het feit dat de uitsluitingsclausule onterecht op hem werd toegepast. De verzoekende partij kan informatie voorleggen dat hij niet het profiel heeft om tot de Al Amn Al Khas te behoren (stuk 2).

Echter werd deze informatie jammer genoeg nooit meer ten gronde onderzocht door het CGVS.

De leden van de Jihaz Al Amn Al Khas werden enkel gerekruteerd onder de stam van Saddam Hoessein zelf (Abu Nasr), ofwel uit de streek van Tikrit. De verzoekende partij behoort tot geen van deze categorieën. Daarnaast verklaarde de verzoekende partij ook tegenover het CGVS dat hij zijn middelbaar niet heeft afgemaakt en dat in 1991 Qusay Hoessein aan het hoofd stond van deze organisatie. Qusay Hoessein nam echter pas de leiding in 1992 en bovendien bestond de eenheid enkel uit hoogopgeleiden. De verzoekende partij bezit niet het juiste profiel (stuk 2).

Wat er ook van zij: het feit dat een persoon werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus betekent zéker niet automatisch dat hij kan worden uitgesloten van elk mogelijk verblijfsrecht.

Sterker zelfs: clausule 1 F van de Vluchtelingenconventie kan enkel van toepassing zijn op asiel. Het betreft een uitsluitingsclausule van de vluchtelingenstatus. Echter dient voor andere procedures een afweging gemaakt te worden van alle factoren die meespelen:

“An excluded individual may still be protected against return to a country where he or she is at risk of ill-treatment by virtue of other international instruments(...)Where expiation of the crime is considered to have taken place, application of the exclusion clauses may no longer be justified. This may be the case where the individual has served a penal sentence for the crime in question, or perhaps where a significant period of time has elapsed since commission of the offence.” (stuk 3, UNHCR, guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, overweging 9 en 23).

De uitsluitingsclausule dient bovendien restrictief te worden geïnterpreteerd:

“The exclusion clauses must be applied “scrupulously” to protect the integrity of the institution of asylum, as is recognised by UNHCR’s Executive Committee in Conclusion No. 82 (XLVIII), 1997. At the same time, given the possible serious consequences of exclusion, it is important to apply them with great caution and only after a full assessment of the individual circumstances of the case. The exclusion clauses should, therefore, always be interpreted in a restrictive manner.”

(stuk 3, UNHCR’s GUIDELINES ON INTERNATIONAL PROTECTION: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, p. 2, de verzoekende partij onderlijnt)

Aangezien de uitsluitingsclausule op een uiterst restrictieve wijze dient geïnterpreteerd te worden, is het geheel verkeerd deze uitsluitingsclausule aan te wenden in het kader van een geheel verschillende procedure, zijnde de humanitaire regularisatieprocedure.

Het UNHCR bepaalt bovendien uitdrukkelijk dat een persoon die niet kan genieten van internationale bescherming, zijnde de vluchtelingenstatus, wel kan beschermd worden tegen terugkeer naar hun land van herkomst waar hij in gevaar is voor slechte behandeling.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij niet kan terugkeren. Er wordt immers aanvaard dat de verzoekende partij bij een terugkeer blootgesteld zou worden aan een schending van artikel 3 E.V.R.M.:

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.”

(stuk 4, beslissing CGVS, 20 juni 2017, verzoeker zet vet)

Gezien een afweging moet worden gemaakt van alle factoren, kan de verzoekende partij wel degelijk zijn gezinssituatie, zijn sterke integratie, tewerkstelling en duurzame lokale verankering op ons grondgebied aanhalen en dienen deze op hun waarde beoordeeld te worden. Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen, zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Zoals reeds gezegd kan een uitsluiting in het kader van een asielaanvraag niet automatisch betekenen dat men geen verblijfsrecht op andere gronden zou kunnen bekomen.

Eveneens dient rekening gehouden te worden met de invloed die een bepaalde beslissing kan hebben op het gezinsleven en het minderjarige kind van de verzoekende partij. Een dergelijke afweging kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing.

Aanhalen dat de verzoekende partij er bewust voor heeft gekozen zijn dochter in illegaal verblijf naar school te laten gaan, is alvast niet correct. De verzoekende partij leeft maar liefst veertien jaar op het Belgische grondgebied. Omwille van zijn gerechtvaardigde vrees en de niet – terugleidingsclausule kan de verzoekende partij NIET terug naar zijn land van herkomst maar heeft hij ook nergens anders ter wereld een verblijfsrecht. De verzoekende partij bevindt zich aldus in een juridisch limbo en is niet in staat om enige rechten op te creëren, zich vrij in het dagelijkse leven te begeven of een toekomst voor zijn familie op te bouwen.

Er kan – met reden – de vraag gesteld worden hoe lang iemand in een dergelijke situatie kan worden gehouden? De verzoekende partij is niet repatrieerbaar, maar kan ook geen verblijfsrecht ontvangen. Het feit dat de verwerende partij blijft vasthouden aan een uitsluitingsclausule in het kader van asielaanvraag is zeker niet redelijk, maar ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. waardoor de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens boog zich reeds eerder over deze vraag en heeft duidelijk vastgesteld dat de mogelijkheid van een land om een persoon blijvend het verblijf op het grondgebied te ontzeggen op grond van de 'uitsluitingsclausule' van de Conventie van Genève aan beperkingen onderhevig zijn.

De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op de criteria in het arrest Paposhvili (2014) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die naar analogie van toepassing zijn. Volgende overwegingen zijn volgens het E.H.R.M. essentieel:

- "aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoeker sindsdien;
- tijdsduur van het verblijf in het gastland; - de nationaliteit van betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en naargelang de tijdsduur van het huwelijk en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgenoot kennis had van de inbreuk bij het totstandkoming van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit het huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd." (EHRM, 17 april 2014, 41738/10, Paposhvili t. België, par. 141, verzoeker zet vet)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dringt in gevallen zoals deze van verzoeker, waarbij fundamentele mensenrechten (artikel 3 / 8 EVRM) in het gedrang zijn aan op het zoeken naar een evenwicht tussen de bescherming van de openbare orde en het respect voor deze individuele mensenrechten:

"De Raad is van oordeel dat verzoeker gevolgd kan worden. Gelet op het feit dat verzoeker sedert 1992 in België zou verblijven, de veroordeling stamt uit 2004, dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan en dat de feiten op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar oud waren (twaalf jaar op datum van betekening van de beslissing), blijkt nergens uit dat de vraag naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak." (RvV nr. 140962, 13 maart 2015). Tot slot merkt de verzoekende partij geen gevaar te vormen voor onze openbare orde. De verzoekende partij kwam nog NOOIT in aanraking met politie of gerecht. Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij op geen enkele manier het actuele gevaar voor de openbare orde in hoofde van de verzoekende partij aantoot.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op zijn langdurig ononderbroken verblijf van 14 jaar op ons grondgebied. Vanaf zijn aankomst in België heeft de verzoekende partij zijn steentje bijgedragen aan de Belgische economie. Al sinds 3 maart 2009 is de verzoekende partij aan de slag bij hetzelfde bedrijf, nl. de NV Tip Trailer Rentals (stuk 5). Daarnaast heeft de verzoekende partij op een uitzonderlijke wijze inspanning geleverd om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij. De verzoekende partij heeft immers verschillende opleidingen gevolgd en die met succes afgerond. De verzoekende partij wenst hier een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze economie.

De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij gefaald heeft bij haar zogenaamd individueel onderzoek. Tal van elementen werden niet meegenomen in de beoordeling, waardoor de bestreden beslissing aldus een gebrek vertoont in de motieven en bijgevolg niet afdoende werd gemotiveerd.

Evenmin doorstaat de bestreden beslissing de proportionaliteitstoets. Immers het jarenlang blijvend refereren naar de 1F clausule kan zeker niet proportioneel worden genoemd gelet op het jarenlange probleemloos verblijf en de sterke integratie van de verzoekende partij. Verzoekende partij blijvend weerhouden van een verblijfsvergunning is disproportioneel."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht van het vertrouwensbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Hij betoogt dat de uitsluitingsclausule restrictief geïnterpreteerd dient te worden. Er zou een onvoldoende afweging gemaakt zijn van alle inzake zijnde factoren. Hij zou zich in een juridisch limbo bevinden waardoor hij nergens ter wereld een verblijfsrecht geniet. Hij zou ten gevolge van de bestreden beslissing onmenselijk behandeld worden.

Hij betoogt dat niettegenstaande hij heeft aangetoond dat zijn verklaring in het kader van zijn eerste twee asielaanvragen niet correct waren, en hij feitelijk geen oorlogsmisdaden heeft begaan, verwerende partij hem wel zo blijft aanzien. Hij stelt dat de uitsluitingsclausule restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Hij beweert dat er een risico zou bestaan op een schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidstoestand in Bagdad en stelt dat er op heden doorgaans de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleende aan mensen afkomstig uit Bagdad. Hij verwijst hierbij naar internetartikelen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de toetsing van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van de beoordeling van zijn eerdere asielaanvragen waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Op 20 juni 2017 weigerde de CGVS de in overwegingname van zijn tiende asielaanvraag d.d. 22 maart 2017, omdat verzoeker niet had aangetoond onterecht te zijn uitgesloten van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Hij legde geen verklaringen af, noch legde hij documenten voor die zouden kunnen aantonen dat hij alles bij zijn eerste twee asielaanvragen verzonnen zou hebben of die het ongeloofwaardig karakter van zijn derde asielaanvraag zou kunnen weerleggen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Verzoeker haalt aan dat hij volhardt in het feit dat de uitsluitingsclausule onterecht op hem werd toegepast. Hij legt informatie voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet het profiel heeft om tot ‘Al Amn Al Khas’ te behoren. Ter staving hiervan legt hij een document voor van UNHCR d.d. 04.09.2003 ‘guidelines on international protection’, een document van de (Nederlandse) afdeling Migratie en asielzaken “Iraakse inlichtingen-en veiligheidsdiensten van december 2003 en een document getiteld ‘Accord Anfragebeantwortung’ d.d. 20.02.2014. Echter, we stellen vast het louter voorleggen van algemene documenten inzake de Iraakse veiligheidsdiensten op geen enkele wijze kan opwegen tegen de coherente, geloofwaardige en overtuigende verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn eerste twee asielprocedures. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor maar beperkt zich tot het voorleggen van algemene rapporten. Bovendien merken we op dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis geen extra beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de asielinstanties uitmaakt.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat de wetgeving aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus geen toepassing zou vinden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dat beide procedures los van elkaar zouden staan. Bovendien merken we op dat betrokkene tot driemaal toe in beroep ging tegen de uitsluitingsbeslissing van het CGVS maar dat dit beroep telkens verworpen werd door de RVV. We stellen dus vast er hem geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot zijn asielaanvragen en dat de beoordeling ervan dan ook vaststaat. Verder dienen we op te merken dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning een gunstmaatregel is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Elk dossier wordt naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met alle elementen die zich in het dossier bevinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd heeft aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Deze vaststelling op zich is voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, die een gunstmaatregel is. Het feit dat beide procedures gescheiden zijn, klopt maar bij de behandeling van een eventuele verblijfsmachtiging worden alle elementen uit het dossier in rekening gebracht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt: omwille van zijn gerechtvaardigde vrees op vervolging kan hij niet terugkeren naar zijn land van herkomst maar omdat hij werd uitgesloten van een beschermingsstatuut kan hij geen verblijfsrecht bekomen. Betrokkene verwijst in dit kader naar artikel 3 EVRM. Echter, we stellen vast dat betrokkene zelf tenvolle de verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Uit de herhaalde beslissingen van het CGVS en de RVV blijkt namelijk dat hij bewust en uit vrije wil zich gedurende meer dan tien jaar schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid of minstens medeplichtig is hieraan. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Dit feit was de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. De

vaststelling dat deze feiten in Irak plaatsvonden onder het regime van Saddam Hoessein doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die er doelbewust en met zijn volle verstand voor koos om deel uit te maken van het zenuwcentrum van Saddam's veiligheidsdiensten (JAK) , zich hiervoor meer dan tien jaar inzette en blijkens zijn verklaringen nooit een poging ondernam om geweld te voorkomen, zich tenvolle bewust was van de activiteiten en werkwijze van het JAK en zich er bovendien mee kon vereenzelvigen (zie beslissing CGVS d.d. 17.08.2007). De privé-belangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan volledig ondergeschikt. Het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt, is tenvolle de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. De toekenning van een verblijfsmachtiging is, zoals hierboven reeds aangehaald, een gunstmaatregel die aan betrokkene niet kan worden toegestaan. We merken nogmaals op dat genomen verwijderingsmaatregel enkel een verwijdering inhoudt van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied en niet inhoudt dat hij wordt teruggeleid naar Irak.”
Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.*

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft

ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend wel werden aanvaard, maar dat de verwerende partij oordeelde dat er geen redenen zijn om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf langer dan drie maanden in het Rijk.

Het onderdeel van het betoog waarmee de verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat de uitsluitingsclausule van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) niet op haar van toepassing is, is niet dienstig. De verzoekende partij, die informatie tracht aan te brengen om aan te tonen dat zij onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, gaat eraan voorbij dat haar tien asielprocedures werden afgerond en dat de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus (en de subsidiaire beschermingsstatus) definitief is geworden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt biedt de huidige procedure, waarmee zij de schorsing en de nietigverklaring tracht te bekomen van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 oktober 2017 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, geen extra beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin is het zo dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus automatisch heeft geleid tot het weigeren van het verblijfsrecht, zoals de verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift. Zij gaat er aan voorbij dat de verwerende partij, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt, concreet motiveert waarom zij in het geval van de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij louter elementen aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf herhaalt, zonder de concrete motivering van de verwerende partij hieromtrent te weerleggen. Waar zij aldus in haar verzoekschrift opnieuw volhardt in het feit dat de uitsluitingsclausule onterecht op haar werd toegepast, wijst de Raad erop dat hieromtrent het volgende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Verzoeker haalt aan dat hij volhardt in het feit dat de uitsluitingsclausule onterecht op hem werd toegepast. Hij legt informatie voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet het profiel heeft om tot ‘Al Amn Al Khas’ te behoren. Ter staving hiervan legt hij een document voor van UNHCR d.d. 04.09.2003 ‘guidelines on international protection’, een document van de (Nederlandse) afdeling Migratie en asielzaken ‘Iraakse inlichtingen-en veiligheidsdiensten van december 2003 en een document getiteld ‘Accord Anfragebeantwortung’ d.d. 20.02.2014. Echter, we stellen vast het louter voorleggen van algemene documenten inzake de Iraakse veiligheidsdiensten op geen enkele wijze kan opwegen tegen de coherente, geloofwaardige en overtuigende verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn eerste twee asielprocedures. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor maar beperkt zich tot het voorleggen van algemene rapporten. Bovendien merken we op dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis geen extra beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de asielinstanties uitmaakt.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat dat de wetgeving aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus geen toepassing zou vinden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dat beide procedures los van elkaar zouden staan. Bovendien merken we op dat betrokkene tot driemaal toe in beroep ging tegen de uitsluitingsbeslissing van het CGVS maar dat dit beroep telkens verworpen werd door de RVV. We stellen dus vast er hem geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot zijn asielaanvragen en dat de beoordeling ervan dan ook vaststaat. Verder dienen we op te merken dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning een gunstmaatregel is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Elk dossier wordt naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met alle elementen die zich in het dossier bevinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd heeft aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Deze vaststelling op zich is voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, die een gunstmaatregel is. Het feit dat beide procedures gescheiden zijn, klopt maar bij de behandeling van een eventuele verblijfsmachtiging worden alle elementen uit het dossier in rekening gebracht.”

Het louter herhalen van elementen die reeds in de aanvraag werden aangevoerd en waaromtrent de verwerende partij heeft geoordeeld dat deze niet leiden tot een gegronde aanvraag, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts herhaalt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij meent dat wie wordt uitgesloten van een internationaal beschermingsstatuut, automatisch geen recht zou hebben op een verblijfsrecht in België. De verzoekende partij gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij uiteenzet waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen in haar concrete situatie geen reden vormen om haar tot een verblijf om humanitaire redenen te machtigen. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen volgens haar niet (of verkeerdelijk) in deze afweging werden betrokken. Verder maakt zij niet aannemelijk waarom zij meent dat de verwerende partij het element dat de aanvrager werd uitgesloten van internationale bescherming niet mede mag betrekken in haar oordeel over het al dan niet gegrond zijn van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde op goede gronden dat *“Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”* Waar zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM waarin werd vastgesteld dat de mogelijkheid van een land om blijvend het verblijf op het grondgebied te onttrekken op grond van de uitsluitingsclausule aan beperkingen onderhevig is, is gelet op het voorgaande niet dienstig.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij inderdaad haar gezinssituatie, haar integratie, haar tewerkstelling en haar duurzame lokale verankering kon aanhalen. De verwerende partij oordeelde hieromtrent dat: *“Als grond voor een verblijfsmachtiging beroept betrokkene zich op zijn langdurig onderbroken verblijf van dertien jaar op ons grondgebied en op zijn integratie. Hoewel betrokkene aantoonde dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name het feit dat hij sinds 04.09.2004 in België verblijft, dat hij al sinds 03.03.2009 aan de slag zou zijn bij hetzelfde bedrijf, dat zijn collega's getuigen dat hij een goede werkwillige collega's zou zijn, dat hij de kostwinner in het gezin zou zijn, dat hij op uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben met succes, dat hij van goede wil zou zijn om in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij correct zijn belastingen zou betalen, dat hij alle facturen en bijdrages correct zou betalen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanslagbiljet personenbelasting voor de aanslagjaren 2017, 2016, 2013 en 2012, zijn getuigschrift van individuele beroepsopleiding in een onderneming d.d. 08.05.2007, attest van beëindiging van een beroepsopleiding d.d. 09.06.2006, een getuigschrift van deelname aan de opleiding 'terreintrekker en heftruck', een attest van de opleiding 'containerhersteller 2006', een getuigschrift van beroepsopleiding 'nederlandse begrippen in de sector metaal voor anderstaligen', een getuigschrift van de beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen', zijn bankkaart, zijn sodexo-kaart, zijn Belgisch rijbewijs, zijn SIS-kaart, zijn A(ntwerpen)-kaart, zijn Medi-Care-kaart, zijn loonfiche 281.10 voor het jaar 2016, zijn individuele rekening en pensioenfiches – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de*

vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan." De verzoekende partij weerlegt deze motivering allerm minst en beperkt zich slechts tot een loutere herhaling van elementen die zij in het kader van haar aanvraag aanvoerde en waaromtrent de verwerende partij voorgaand oordeel velde. Een loutere herhaling is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar de verzoekende partij de elementen van integratie nogmaals herhaalt, kan dit betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Overigens duidt zij niet met welke elementen volgens haar geen rekening is gehouden.

Voorts blijkt niet duidelijk welke criteria de verzoekende partij bedoelt waar zij stelt *"Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen, zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid"*. Het vertrouwensbeginsel, waarvan zij de schending aanvoert, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat in haar situatie een rechtmatig gewekt vertrouwen werd beschaamd.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de verwerende partij geen afweging werd gemaakt omtrent het gezinsleven en haar minderjarig kind, nu in de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Verzoeker beroept zich verder op zijn feitelijke gezinssituatie, met name op het feit dat hij in België in het huwelijk trad met mevrouw M.S. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit en dat zij samen een dochter, A.S.N. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit hebben. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet."*

Het feit dat zijn dochter hier naar school gaat, vormt evenmin grond voor een verblijfsmachtiging. We stellen allereerst vast dat zijn dochter niet over enig recht op verblijf beschikt evenmin als haar moeder. Het feit dat zijn dochter hier vorig jaar haar leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene zelf bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden. Betrokkene liet het schoolbezoek van zijn kind bewust in deze situatie plaatsvinden. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat zijn dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn dochter hier effectief tot op heden naar school gaat." De verzoekende partij gaat hier in het geheel aan voorbij.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot een herhaling waar zij aanvoert dat zij zich in een *"juridisch limbo"* bevindt. De verwerende partij oordeelde hierover als volgt in de bestreden beslissing: *"Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt: omwille van zijn gerechtvaardigde vrees op vervolging kan hij niet terugkeren naar zijn land van*

herkomst maar omdat hij werd uitgesloten van een beschermingsstatuut kan hij geen verblijfsrecht bekomen. Betrokkene verwijst in dit kader naar artikel 3 EVRM. Echter, we stellen vast dat betrokkene zelf tenvolle de verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Uit de herhaalde beslissingen van het CGVS en de RVV blijkt namelijk dat hij bewust en uit vrije wil zich gedurende meer dan tien jaar schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid of minstens medeplichtig is hieraan. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Dit feit was de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. De vaststelling dat deze feiten in Irak plaatsvonden onder het regime van Saddam Hoessein doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die er doelbewust en met zijn volle verstand voor koos om deel uit te maken van het zenuwcentrum van Saddam's veiligheidsdiensten (JAK), zich hiervoor meer dan tien jaar inzette en blijkens zijn verklaringen nooit een poging ondernam om geweld te voorkomen, zich tenvolle bewust was van de activiteiten en werkwijze van het JAK en zich er bovendien mee kon vereenzelvigen (zie beslissing CGVS d.d. 17.08.2007). De privé-belangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan volledig ondergeschikt. Het feit dat hij zich in een juridisch limbo bevindt, is tenvolle de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene. Betrokkene heeft namelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. De toekenning van een verblijfsmachtiging is, zoals hierboven reeds aangehaald, een gunstmaatregel die aan betrokkene niet kan worden toegestaan. We merken nogmaals op dat genomen verwijderingsmaatregel enkel een verwijdering inhoudt van het Belgische grondgebied evenals het Schengengrondgebied en niet inhoudt dat hij wordt teruggeleid naar Irak." Ook deze omstandige motivering wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Verder gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens opmerkt dat "wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven." De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar echtgenote en hun gemeenschappelijk kind niet zou kunnen vergezellen naar Marokko en/of dat hij geen rechten zou kunnen laten gelden, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij gedwongen in illegaliteit in België dient te verblijven. Minstens toont zij niet aan dat het onmogelijk is om elders, bijvoorbeeld in Marokko, verblijfsrecht te verwerven.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing werd genomen omdat zij in België inbreuken zou hebben gepleegd op de openbare orde, berust het betoog verder op een verkeerde lezing van de motieven. Integendeel, de verwerende partij motiveert uitdrukkelijk dat de feiten die werden gepleegd en een inbreuk vormden op de openbare orde niet in België werden begaan. Zij meent echter dat de ernst ervan wel vaststaat, waaruit zij concludeert dat "uit de (herhaalde) beslissingen van het CGVS blijkt dat betrokkene in de periode van 1991 tot 2003 bewust en uit vrije wil deelgenomen heeft aan of medeverantwoordelijk was voor misdrijven tegen de menselijkheid in het kader van zijn functie binnen de JAK, als zenuwcentrum van de veiligheidsdienst van het regime van Saddam Hoessein. Betrokkene heeft met kennis van zaken een substantiële bijdrage geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en dit vanuit opportunistische overwegingen. Deze functie is er de rechtstreekse oorzaak van dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten en eveneens waarom hij er niet naar teruggeleid kan worden. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Bovendien probeerde betrokkene zich aan zijn verantwoordelijkheid te onttrekken door zich in zijn derde asielaanvraag een ander profiel aan te meten teneinde de uitsluitingsclausule te omzeilen en zodoende een verblijfsmachtiging te bekomen." De verwerende partij erkent aldus dat de feiten niet in België werden gepleegd, maar dat de ernst ervan

doorslaggevend is en mede de reden vormt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt of dat er sprake is van onzorgvuldig handelen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van het EVRM, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Samenvatting middel: Een correcte feitenvinding betreffende het familie – en gezinsleven van de verzoekende partij ontbreekt in casu. Eveneens wordt het belang van het minderjarige kind door de verwerende partij genegeerd. Een schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt aangetoond.

3.2.1.

Artikel 8 E.V.R.M. luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie – en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 E.V.R.M., net zoals die van de overige bepalingen van het E.V.R.M., te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (E.H.R.M. 5 februari 2002, Conka t. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevindt.

De verzoekende partij is echtgenoot van mevrouw S.M. (...). Zij hebben ook een gemeenschappelijk kind, N.A.S. (...). De verzoekende partij verblijft maar liefst 14 jaar op het Belgische grondgebied. Gedurende deze lange tijd heeft de verzoekende partij leven in België opgebouwd. De verzoekende partij is perfect geïntegreerd, heeft reeds diverse cursussen Nederlands achter de rug, heeft steeds een tewerkstelling uitgeoefend, enz... De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M., temeer de verzoekende partij in het bijzonder een lange periode wettig in België heeft verbleven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé – en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdelingen en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Kortom, de verwerende partij dient een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden blijkt duidelijk dat verzoekende partij in België een duurzaam leven heeft opgebouwd. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins – en / of privéleven van de verzoekende partij. In casu kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en de belangenafweging aangaande het gezins – en / of privéleven van de verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 E.V.R.M. De bestreden beslissing schendt artikel 8 E.V.R.M. j. de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

3.2.2.

Het belang van het kind staat in alle opzichten centraal.

De bestreden beslissing is manifest foutief waar zij oordeelt dat het schoolgaande, minderjarige kind van de verzoekende partij niet in de beoordeling dient te worden betrokken.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Ook maatregelen die de kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Bij de beoordeling van een beslissing van de verwerende partij dient bijgevolg de impact te worden nagegaan op het minderjarig kind, die eveneens de boodschap krijgt dat haar vader hier “niet gewenst” is en zij dus ook geen recht heeft om naar school te gaan, vriendjes te maken, een leven op te bouwen, enz... N. (...) gaat hier naar school en is alhier opgegroeid. N. (...) wordt opgevoed in een Belgische cultuur.

In die zin verwijst de verzoekende partij naar analogie naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad eveneens van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was.

Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd recent nog maar bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

“En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes ci-dessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...) Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...)” (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

Het hof stelt dat naast de persoonlijke factoren, zoals daar zijn de mate van de inmenging in het gezinsleven, de familiale banden, obstakels om in het land van herkomst te leven, en de belangen van de staat, namelijk de openbare orde, ook een prominente plaats toekomt voor het belang van minderjarige kinderen in het beoordelen van de proportionaliteit in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Echter laat de motivering van de bestreden beslissing na, te controleren, hoe en op welke manier er rekening werd gehouden met de belangen van het kind.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting. De bestreden beslissing is bovendien disproportioneel en schendt bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn zaak en verwijst hierbij naar zijn echtgenote en moeder van zijn minderjarig kind. Hij stelt een gezinsleven te hebben conform artikel 8 EVRM en sedert 12 jaar een leven in België te hebben opgebouwd. Verder zou de bestreden beslissing in gaan tegen het belang van het minderjarig kind dat in België geboren is en hier is opgegroeid. Hij stelt dat een familieleven enkel in België mogelijk is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk een onderzoek gevoerd werd naar de specifieke omstandigheden van de zaak, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

1) Hoger belang van het Kind: → zijn minderjarige dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht, er worden geen recente scholingsbewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn dochter, enkel een attest dat betrekking heeft op vorig jaar. Betrokkene toont niet aan dat in Marokko geen scholing mogelijk is voor zijn dochter noch behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn dochter niet naar Marokko kan vergezellen, betrokkene toont niet aan dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en op basis van hun gezamenlijk kind geen verblijfsrecht kan krijgen in Marokko

2) Gezin- en familieleven: → de echtgenote en dochter van mijnheer beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.06.2016. Betrokkene toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar Marokko en dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en hun gezamenlijke dochter geen Marokkaanse verblijfsmachtiging kan bekomen.

3) Gezondheidstoestand: → in huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich niet op medische elementen en worden er geen medische stukken voorgelegd. Het administratief dossier bevat één aanvraag 9ter maar die was gebaseerd op de medische problematiek van zijn echtgenote en niet van betrokkene.”

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er geen voorafgaandelijk onderzoek zijn gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden.

Het wordt eveneens niet betwist dat hij een gezinsleven met zijn echtgenote en kind onderhoud, echter, gezien deze laatsten eveneens bevolen werden om het grondgebied te verlaten blijft de gezinseenheid behouden en is er geen schending van artikel 8 EVRM.

In zoverre verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Hij toont verder niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 8 EVRM zou zijn geschonden nu het hele gezin het grondgebied dient te verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. (RvS, 17 december 2003, nr. 126.520)
Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Opnieuw bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt een onderzoek in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel herhaalt de Raad dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij verwijst in dit kader naar haar minderjarig kind. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar eigen gezins- en privéleven in België dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM en het belang van haar minderjarig kind.

De verwerende partij motiveert met betrekking tot het door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde gezins- en privéleven het volgende in de bestreden beslissing:

" Verzoeker beroept zich verder op zijn feitelijke gezinssituatie, met name op het feit dat hij in België in het huwelijk trad met mevrouw M.S. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit en dat zij samen een dochter, A.S.N. (...) (R.R. (...)) van Marokkaanse nationaliteit hebben. Betrokkene beroept zich in dit

kader op artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over enig legaal verblijf in België beschikken. Mevrouw M.S. (...) en hun dochter verblijven illegaal op het Belgische grondgebied en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn echtgenote en dochter niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of eventueel een derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden, aangezien betrokkene eventueel zijn echtgenote en kind zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst of een derde land. Betrokkene haalt aan dat hij niet naar Marokko kan omdat hij daar geen recht op verblijf geniet. Echter, we stellen vast dat betrokkene wettelijk getrouwd is met een Marokkaanse onderdane en dat hij de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene toont niet aan dat hij op basis daarvan geen rechten kan doen gelden in Marokko. Bovendien hebben zijn vrouw en kind wel de Marokkaanse nationaliteit en kunnen dus wel rechten, eventueel het recht op gezinshereniging, laten gelden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om zijn recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Hij haalt geen feitelijke hinderpalen aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont hij aan dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat zijn dochter hier naar school gaat, vormt evenmin grond voor een verblijfsmachtiging. We stellen allereerst vast dat zijn dochter niet over enig recht op verblijf beschikt evenmin als haar moeder. Het feit dat zijn dochter hier vorig jaar haar leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf, toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd onttrokken. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene zelf bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden. Betrokkene liet het schoolbezoek van zijn kind bewust in deze situatie plaatsvinden. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat zijn dochter een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn dochter hier effectief tot op heden naar school gaat.

Als grond voor een verblijfsmachtiging beroept betrokkene zich op zijn langdurig onderbroken verblijf van dertien jaar op ons grondgebied en op zijn integratie. Hoewel betrokkene aantoonde dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren – met name het feit dat hij sinds 04.09.2004 in België verblijft, dat hij al sinds 03.03.2009 aan de slag zou zijn bij hetzelfde bedrijf, dat zijn collega's getuigen dat hij een goede werkwillige collega's zou zijn, dat hij de kostwinner in het gezin zou zijn, dat hij op uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben met succes, dat hij van goede wil zou zijn om in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij correct zijn belastingen zou betalen, dat hij alle facturen en bijdrages correct zou betalen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanslagbiljet personenbelasting voor de aanslagjaren 2017, 2016, 2013 en 2012, zijn getuigschrift van individuele beroepsopleiding in een onderneming d.d. 08.05.2007, attest van beëindiging van een beroepsopleiding d.d. 09.06.2006, een getuigschrift van deelname aan de opleiding 'terreintrekker en heftruck', een attest van de opleiding 'containerhersteller 2006', een getuigschrift van beroepsopleiding 'nederlandse begrippen in de sector metaal voor anderstaligen', een getuigschrift van de beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen', zijn bankkaart, zijn sodexo-kaart, zijn Belgisch rijbewijs, zijn SIS-kaart, zijn A(ntwerpen)-kaart, zijn Medi-Care-kaart, zijn loonfiche 281.10 voor het jaar 2016, zijn individuele rekening en pensioenfiches – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Uit de asielprocedures van betrokkene blijkt namelijk dat hij bewust en met volheid van verstand gedurende meer dan tien jaar werkzaam was voor het zenuwcentrum van de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein en dat hij zich in deze functie heeft deelgenomen of medeplichtig was aan misdaden tegen de menselijkheid. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures blijkt dat hij zich bewust was van en zich bovendien sterk kon vereenzelvigen met de activiteiten en de werkwijze van deze veiligheidsdienst. Deze tewerkstelling en betrokkenheid was de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien zijn jarenlange betrokkenheid en substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse

veiligheidsdiensten werden begaan tijdens het regime van Saddam Hoessein en die de rechtstreekse oorzaak vormt voor zijn vlucht uit het land van herkomst, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en hun gemeenschappelijk minderjarig kind niet betwist.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen mee in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-

Muzinga/Frankrijk, § 67). In dit verband wijst de Raad er voorts op dat uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Gelet op hoger geciteerde motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het minderjarige, schoolgaande kind niet in de beoordeling wordt betrokken, nu de verwerende partij hieromtrent uitdrukkelijk een afweging maakt, doch oordeelt dat de concrete situatie waarin het gezin zich bevindt geen aanleiding geeft tot het gegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat na de motivering van de bestreden beslissing te betwisten, laat staan te weerleggen.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan de synthesesnota van voor het nemen van de bestreden beslissing, namelijk van 9 februari 2018, die zich in het administratief dossier bevindt. Hierin wordt een onderzoek gevoerd naar de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder het hoger belang van het kind. De verwerende partij overweegt hieromtrent: *“zijn minderjarige dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht, er worden geen recente scholingsbewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn dochter, enkel een attest dat betrekking heeft op vorig jaar. Betrokkene toont niet aan dat in Marokko geen scholing mogelijk is voor zijn dochter noch behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn dochter niet naar Marokko kan vergezellen, betrokkene toont niet aan dat hij op basis van zijn huwelijk met een Marokkaanse onderdane en op basis van hun gezamenlijk kind geen verblijfsrecht kan krijgen in Marokko.”* De bewering als zou het hoger belang van het kind niet in de oordeelsvorming zijn betrokken houdt gelet op het voorgaande geen steek. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de impact van de bestreden beslissing op haar dochter niet werd nagegaan. Overigens toont zij niet aan met welke elementen door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden. Het feit dat zij louter aanvoert het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij is op zich niet van aard de motivering te weerleggen. De verwijzingen naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag en rechtspraak van het EHRM omtrent het hoger belang van het kind is niet dienstig, net zoals de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, die overigens geen precedentenwerking kent.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De Raad kan vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op het minderjarige kind van de verzoekende partij waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zoals hoger reeds aangegeven heeft de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing evenals uit de synthesesnota van 9 februari 2018 die zich in het administratief dossier bevindt, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU